

Jeg anser det imidlertid som en absolut Forværrelse af Lovforslaget, naar man opstiller begge Betingelser. Derfor nægter jeg dog ikke, at Loven kan have sin Betydning; thi der bliver jo dog alligevel et ret betydeligt Omraade, hvor den ny Lov vil finde Anvendelse. Afkurat paa samme Maade stiller det sig med den anden Forandring, der er foretaget i første Paragraf. Naar man ændrer „Indtrængen i andens Hellig“ til „Indtrængen i den overskaldnes Hellig“, saa er dette ikke heldigt, idet man derved indskrænker det Omraade, hvor Loven kommer til Anvendelse, og man kunde derved komme til saadanne uheldige Tilfælde, hvor man maa sige: Det er dog urimeligt, at Loven er afskaffet, saaledes, hvormed jeg dog naturligvis ikke vil sige, at Loven er umulig. Den uheldigste af de Ændringer, der ere foretagne, er imidlertid den, der findes under Ændringsforslag Nr. 5, og som i Virkeligheden har undret mig høilig. Naar man i det samlede Udvalg siger om denue Straf af Tvangsarbejde, at den for de Voldsstilsælde, som her hæves for Dje, „distnot vil være den hensigtsmæssige Straf, som den bestaaende Lovgivning og de nuværende Straffeindretninger tilstede,“ saa ser jeg ikke andet deri end en Omstriking af de Udtalelser, der ere komne frem haade i dette Ting og i det andet Ting, nemlig, at den eneste Grund, hvorfor man i Virkeligheden vil lovgive paa dette Omraade, er den, at Forholdene have ubiislet sig saaledes, at for de her omtalte Volds handlinger slaa de nuværende Straffebestemmelser ikke til. Efter den nuværende Straffelovs § 200 kan man idømme indtil 6 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød for tørre Hug og Slaag, naar da i øvrigt de fornødne kvalificerende Omstændigheder ere til Stede, men Erfaringen har vist, at man trænger til et andet Straffemiddel, om hvilket det altsaa paa dette Sted i Betænkningen siges, at det her valgte er det hensigtsmæssigste. Men naar det saa paavises, at dette Middel gøres temmelig betydningsløst, saafremt man vil knytte dets Anvendelse til de yderligere Betingelser, at vedkommendes Handling vidner om Tilbøjelighed til raa og voldsom Fremfærd, samt at der skal foreligge et Gentagelsetilfælde, saa gaar man i Virkeligheden uden om det, som man i Motiverne har udtalt at man tilsigtede ved jelse Loven. Naar det kan paavises, at man saa kan risikere ikke at faa med under denne Lovbestemmelse Tilfælde af den allerværste, mest kvalificerede Art, hvor Folk med Overlæg slaa sig sammen for at mishandle en Mand, idet de i Forvejen kunne enes om,

hvem der skal eksekvere denne Dom, efter Hensyn til om vedkommende tidligere har været undergivet Straf for Vold eller ikke, saa tror jeg nok, det maa siges at være temmelig urimeligt, om man vilde vedtage en saadan Lov. Hermed har jeg dog ikke sagt noget om min endelige Stilling, lige saa lidt som jeg ved noget om det andet Tings Stilling hertil; det maa det andet Ting selv om. — Jeg gjorde, da jeg forrige Gang havde Ordet, nogle Bemærkninger om, at Ændringsforslagene ikke stemte ganske med Udvalgets Betænkning, men kunde ikke i Øjeblikket finde den Udtalelse, jeg sigtede til. Jeg plejer, naar jeg gennemgaar Udvalgsbetænkninger, først at læse Betænkningen igennem og derefter at se de stillede Forslag, og jeg blev da meget forbavset over, at Forslaget blev, som det blev. Der siges nemlig i Betænkningen, at det ikke er nok, at Handlingen indeholder en raa og voldsom Fremfærd, men det er kun den af Voldslyst og Voldsvane fremgaaede Volds handling, som her skal rammes. Men Forslaget siger jo, at det heller ikke skulde være nok, at Handlingen indeholder en raa og voldsom Fremfærd, Handlingen skal vidne om „Tilbøjelighed“ til raa og voldsom Fremfærd. Det vil altsaa sige, at den vidner om, at den vedkommende er i Besiddelse af Voldslyst. Jeg havde ventet, at man havde strøget Ordet Tilbøjelighed. Naar man fordrer ikke blot, at Handlingen skal indeholde en raa og voldsom Fremfærd, men ogsaa at den skal vidne om Tilbøjelighed til raa og voldsom Fremfærd, er der i Virkeligheden ikke Blads for yderligere Betingelser. Man kunde have medtaget denne Bemærkning om Gentagelsen, naar man havde sagt noget lignende som, at Handlingen som Gentagelsetilfælde eller paa Grund af andre Omstændigheder vidner om Tilbøjelighed til raa og voldsom Fremfærd. Men jeg ved egentlig ikke, hvorledes der skal kunne tænkes noget, som tydeligere markerer Lovens Tanke, end at det som Betingelse for at anvende den særlige Straf — som Udvalget selv erkender for at være en fortræffelig Straf, naar andre Straffe ikke slaa til — skal være nok, at selve Handlingen vidner om raa og voldsom Tilbøjelighed. Vil man forlange noget mere, kommer man i Virkeligheden uden for det rimelige, man kommer uden for det praktiske. Saa meget er klart, at der kan lade sig paavise Tilfælde, hvor flere slaa sig sammen og paa den Maade overmaade bekvemt slippe uden om denne Vanstærelighed med Tvangsarbejde, naar man nemlig ikke regner Vand og Brødstraf for noget.